

Пролог, або Чому іноді
варто було б залишитися
у ліжку...

 — Уперед, ну ж бо! — Леоні мені посміхнулася. Але це геть не підбадьорлива посмішка, що зрозуміло і мені. Вона видається радше якоюсь... східною. Тож це, напевно, вишкір. — Чи ти все-таки не наважуєшся?

Мушу глитнути.

— Звісно, наважуся. Тобто, думаю, я б таки наважилась, але...

— Що але? — Зараз посміхається не тільки Леоні, але й Емілія, Рут і Гелене мають такий вигляд, наче розважаються, як ніколи досі.

— Ем, думаю, що заходити у крамницю, у якій є камери відеонагляду, і цупити там футболку, було б дуже немудро. Тоді не уникнути проблем із поліцією.

Леоні вирячує очі.

— Тоді не уникнути проблем із поліцією? Що ти таке мелеш? — Вона рвучко повертається і облишає мене стояти там. Троє інших йдуть слідом за нею.

Прокляття. Нічого не вдасться. Я просто надто мало знаю про те, що насправді означає бути людиною, а тим паче дівчиною. Я уявляв, що це буде значно простіше.

Усі мудрі по шкоді. Але якщо б мені колись хто-небудь сказав, якими козами будуть мої нові однокласниці, я б ніколи-преніколи не захотів помінятися з Кірою тілами. Тоді я б залюбки залишився прекрасним, тямущим і, можливо, дещо розпеченим породистим котом, яким був до тієї клятої грози. Я й досі лежав би на своїй зручній канапі на Гохаллеє*, а мій людський співмешканець, професор Вернер Гаґедорн, читав би уголос щось про квантову фізику. Або про кота Шредінґера** і як за допомогою свого улюбленця можна здобути Нобелівську премію. По неї їдуть до Стокгольма, де отримують купу грошей і знайомляться з королем Швеції. І це також є свідченням того, що ми, коти, дуже важливі домашні тварини. Ба більше, взагалі найважливіші тварини! Але замість того щоб лежати на своїй канапі, я стою ось тут і... заради моїх сардин в олії. Яке гігантоманське лихо! Та маю розповісти все послідовно. Отож почнімо з початку моєї неймовірної історії...

* Вулиця у Гамбурзі. — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.

** Герой уявного експерименту австрійського фізика Ервіна Шредінґера, у якому кіт мав бути одночасно і живим, і мертвим (1935 рік).

Бляшанка відкривається.
І це не єдина зловісна
несподіванка

 Що це, заради Бога? Пахне дивно, а на вигляд ще дивніше... Але лежить у мисчині! Тож припускаю, що я повинен цим житися. О мій котячий лоток! Це, певне, якийсь непорозуміння. І то велике. Я це з'ясую, негайно ж! Бо я, домашній кіт шляхетного роду Вінстон Черчилль, у жодному разі не споживатиму чогось, що не гоже моєму благородному піднебінню. До того ж коли я цього взагалі не замовляв!

Невдоволено трюхаю з кухні, щоб пошукати Ольгу. Ольга — це наша робітниця і тому точно відповідальна за катастрофу у моїй мисчині для поживи. Зазвичай Ольга пречудесно виготовлює для мене і мого професора, але, вочевидь, сьогодні щось пішло не так.

Тож я скаржитимусь. Якщо взагалі знайду Ольгу, бо наразі її слід простиг. Її немає ані у вітальні, ані у їдальні, як і немає у кабінеті: глухий номер. Дивно. Вмощуюся посеред нашого довгого коридора і почергово поглядаю то в один, то в інший

бік. У квартирі геть тихо. Якби вона десь була, то я її почув би. Як у kota у мене ж справді гострий слух.

Ось! Тихе шарудіння долинає зі спальні! Я відразу несуся у інший кінець коридора і прошмигную крізь шпарину прочинених дверей. Ольга стоїть перед гардеробною шафою спиною до мене і розсортовує білизну. Хочу спритно поластитись до її ніг, проте вмить мушу різко загальмувати: це зовсім не Ольжині ноги! Переді мною стоїть цілком невідома жінка. МЯУ! Хто це?

Та чужа жінка обертається і зі здивуванням дивиться на мене. Вочевидь, я ошелешив її так само, як і вона мене. Незнайомка нагинається і хоче погладити мене по голові. Даю задній хід. Я принципово не пригортаюся до чужих!

— О, а ти хто будеш? — запитує вона в мене. Її голос звучить так само, як і голос Ольги. Дивовижно! Та й загалом незнайомка схожа на неї: струнка фігура, довге світле волосся, кінський хвіст. Можливо, дещо молодша, але тут я не такий певний. Визначати людський вік вдається мені не надто добре. Якщо вони вже не діти і припинили рости, то видаються мені майже однолітками.

Роблю ще один крок до жінки і роздивляюся її. Вона приязно усміхається, наче чекає на якусь відповідь. Ах, хто я? Вмів би я розмовляти, то відрекомендувався би цій дамі як належно. І розповів би, що звати мене Вінстон Черчилль, але всі звать мене

тільки Вінстоном. Що я вже досить довго мешкаю тут, у професора Вернера Гаґедорна на фешенебельній гамбурзькій Гохаллеє, 106а. Що я залюбки лежу на зручній канапі у вітальні або пухнастому килимку перед каміном. Що моя улюблена страва — це свіжоприготовлене куряче серце з пучком петрушки. І що я справжній домашній кіт, тобто ніколи не покидаю нашої квартири. Принаймні з власної волі, бо коли спостерігаю за кошлатими кішками у дворі, то мені лячно перед тим незатишним світом там іззовні.

Вмів би я розмовляти, то, можливо, розповів би цій незнайомці про себе все. Або принаймні якусь частину. Але я ж не вмію розмовляти і тому просто нічого не кажу. Та начхати, бо постає значно важливіше запитання: хто ця жінка? І що тут робить?

Я сідаю перед жінкою, трохи нявкочу і помахаю туди-сюди хвостом. Вона ще раз протягує долоню і почухує мене за вухами. Я пристаю на таке і мені навіть досить приємно. Попри це, чи ви, люди, умієте хоча б правильно відрекомендуватися? Чужих котів не почухують без попереднього знайомства. Більшість людей просто не має жодних манер!

Двері до спальні відчиняються і всередину заходить Ольга. Біжу до неї й бурхливо вітаюся, тручись головою об її ноги та голосно нявкаючи.

— Привіт, Вінстоне, — з усмішкою вітається зі мною вона, — ти сумував за мною? Я тільки ненадовго вийшла надвір. І бачу, ти вже познайомився з Анною.

— Звісно, ми саме намагалися подружитись, — відповіла та незнайома жінка, що, вочевидь, називалася Анною.

Ми потоваришуємо? Ха, я так і знав!

— Ах, чудово! — Ольга посміхнулася. — Знаєш, Вінстоне, я сподівалася, що тобі сподобається Анна. Бо Анна — це моя сестра.

Хай йому грець — сестра Ольги! Он звідки та схожість! Не було б на моєму лиці стільки волосин, я мав би здивований вигляд. Отож мені залишається лишень тихо нявкати.

— Вінстон — це кіт професора Гаґедорна, — пояснює сестрі Ольга. — Тобто тобі треба дбати не тільки про пана професора, але й про його kota.

Анна киває.

— Професор уже пояснив мені це. Я щойно дала Вінстону дечого підживитися.

Ха! Це була ВОНА! Голосно пирхаю, але Анна з Ольгою цього не помічають, натомість жваво провадять бесіду далі.

— Ти вже йому щось давала? Що саме?

— Ну, я купила корм для котів. Якраз коли придбала мийний засіб. У них була ціла картонка консервів на акції.

— Консерви? Для Вінстона? — Ольга сміється.

«Що тут, перепрошую, смішного?» — запитую я сам у себе. І взагалі: що таке консерви?

— Так, звісно. А чом би й ні? Я перечитала вміст і мені видалося, що це дуже смачно. Індичка з рисом.

Ольга ще сміється, я розгублений. Те, що я побачив у своїй мисчині, ніколи не було індичкою з рисом. Це радше скидалося на вологий ґрунт для квітів, який Ольга щовесни ставить на балконі, коли пересаджує кімнатні рослини.

— Не думаю, що наш Вінстон їсть консерви. Він надто розпещений для цього. Я завжди готую щось свіженьке. Для kota і для професора. Можеш собі взяти на замітку.

По-перше, Ольга має рацію. По-друге, чому Анні брати собі це на замітку? Нічого не розумію. Головне, Ольга знає, що смакує мені і Вернеру.

— Гаразд, уже нотую собі у записник. Сподіваюся, я не робитиму усе неправильно, коли тебе вже тут не буде.

Анна зітхає.

— Не хвилюйся. Усе буде добре. Наступного тижня я ще можу тобі все показати. І, якщо матимеш запитання, завжди зможеш мені зателефонувати.

Хвилиночку! То що означає оте «коли тебе вже тут не буде»? Я, мабуть, щось не так почув! Ольга така ж частинка домівки на Гохалее, 106а, як Вернер, мій двометровий ігровий комплекс-дряпка з оксамиту та наша полиця з безліччю книжок. І, звісно, я. Іншими словами, без Ольги домівки на Гохалее, 106а не буде. І тому починаються такі речі, як «індичка з рисом» у бляшанці.

Ця Анна справді виймає з кишені штанів записничок і олівець та починає щось там шкрябати. То я маю підсумувати, що Ольга серйозно планує нас